

Sylabus omylů

Tento dokument vydal papež Pius IX. v roce 1864 jako dodatek k bule *Quantum cura*. Na nátlak jezuitů papež zamítl 80 náboženských a vědeckých doktrín. Jeho snahou bylo opět podřídít stát a vědu papežské autoritě. Sylabus byl potvrzen na Vatikánském koncilu v roce 1870 a také bylo schváleno dogma neomylnosti papeže v otázce víry a mravů. Vydání tohoto sylabu se stalo počátkem kampaně katolické církve proti vědeckému a myšlenkovému pokroku v 19. stol.

Omyly jsou utříděny do devíti skupin. V prvním oddíle jsou zahrnuty směry jako panteismus, naturalismus a absolutní racionalismus. Tyto směry jsou všechny odsouzeny. Pro katolickou církev bylo nemyslitelné ztotožnění Boha z přírodou, mít důvěru ve vlastní rozum a v neposlední řadě Bibli nazvat „sbírkou bájí“ a polemizovat o osobě Ježíše Krista zda byl, či nebyl.

Ve druhém oddíle se pojednává o zmírněném racionalismu. Zde je vyjádřen nesouhlas s tím, že lidský rozum je na stejné úrovni jako teologie. Dalším kámenem úrazu je, že filozofie se nemá podrobovat žádné autoritě, tudíž ani teologii. A církev zpomaluje vědecký pokrok. Církev zapomíná na to, že jak se vyvíjí doba a společnost, měla by se vyvíjet i ona sama.

Podle třetího oddíle má každý člověk právo věřit v to, co chce. Člověk může u jakéhokoliv náboženství najít tu pravou cestu ke spasení. Tím je zde podlomen statut katolické církve jako jediného správného náboženství, skrze něhož můžeme dojít ke spasení. Zajímavé je, že protestantismus je kladen na stejnou úroveň jako katolická církev.

Ve čtvrtém oddíle sylabus zabývá omyly, které se týkají církve a jejích práv. Církev nemá nic konat bez souhlasu světské vlády. Zde církev ukazuje svůj odpor vůči míchání se světské moci a církevních záležitostech. Je zde také zmíněno, že církev nemá právo dogmaticky rozhodnout, že jen katolická církev je to pravé náboženství.

V pátém oddíle se církev distancuje od tvrzení, že státní moc má neomezenou vládu a církev by se jí měla podřídít. Státní moc nesmí zasahovat do církevních záležitostí, zvláště ne do příkazů, které církev sama vydala. Také se církvi nelíbí, že by ve školách měla fungovat civilní, světská moc, že církev do této sféry nemá vůbec zasahovat (vyjma semináře). To má platit také ve vědeckých ústavech atd.

Šestý oddíl pojednává o problému mravního chování. Církev brojí proti tvrzení, že mravní chování nepotřebují božské potvrzení. A že pokud je to nutné, je dovoleno vzepřít se i autoritě.

V sedmém oddíle se řeší zda je manželství zrušitelné, či nikoliv. Jeden z omylů tedy je, že manželství se dá rozvést světskou pravomocí. Církev tvrdí že nikoli, jelikož manželství je svátost a proto ho nemůže zrušit žádná světská moc.

Osmý oddíl pojednává o světském panství papeže.

Poslední oddíl je věnován liberalismu. Katolická církev nemá vystupovat jako jediná pravá církev a lidé mohou být jakéhokoliv vyznání. A přistěhovalcům v katolických zemích má být povolena jejich víra.

Klíčové pojmy: Pius IX., svátost manželství, liberalismus, náboženská tolerance, mravní chování, filosofie, církevní pravomoc